

Нещастieto се изживява двойно по-тежко следъ радостнитѣ очаквания на селяка, при вида на изобилния плодъ, изразени съ особна топлота:

Затопли радостъ на сърдцето,
усмивка цъвне на лицето,
въздишка кротка, прѣстъ до прѣстъ,
ржка набожно прави кръстъ.

Следната картина убеждава, че Яворовъ познава добре и селския битъ: много правдиво е представилъ суетнята — трескавото оживление въ селото презъ лѣтното утро.

Живецътъ на стихотворението, онова, въ което се таи най-голѣмата му сила, е картината на градушката. Въ бѣсния размахъ на унищожителната стихия поетътъ вижда ударитѣ на нѣкаква зловеща сила, почувствувана като митъ — „страшилище“, „бѣсна хала“, — която брутално унищожава всички човѣшки надежди. Тя е една отъ ония враждебни сили, които често участвуватъ и въ по-последнитѣ пѣсни на поета. Именно това схващане или по-право чувствуване на градушката придава трагиченъ, не само елегиченъ оцвѣтъ на стихотворението: единичното нещастие се схваща като нѣкакво непоправимо, вѣчно повтаряще се бедствие.

Най-оригиналното тукъ е изображението на стихията. Съ изумителна сила е представено напрежението въ следпладнешната картина. Силитѣ, които ще се развихрятъ, бързо нарастватъ, сгъстяватъ се, и огромната енергия най-после се разразява неудържимо и стремително. Съ чудна интуитивностъ поетътъ е доловилъ хаотичния ритъмъ на бурята, далъ го е въ кжси, свѣткавични изрази чрезъ особния слове-